

குறிப்புப் பொருள் வெளிப்பாடு

முதுமுனைவர் இரா.சங்கர்,
உதவிப் பேராசிரியர்,
முதுகலைத் & தமிழாய்வுத்துறை,
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி(தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர்.

உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும் என்பது வாழ்க்கைக்கான வரன்முறை. கவிதையின் இன்பத்தை மிகுவித்துத் துய்ப்பதற்கு உள்ளொன்று வைத்துப் பேசும் நுட்பமான அறிவு தேவை. இயல்பான உரைக்கும் இலக்கிய நடைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. உள்ளதை உள்ளவாறு உரைப்பது உரைநடை; உட்பொருளை மறைப்பொருள் கொண்டு கருத்தை உணர்த்த முற்படுவது கவிதை. அக்கவிதையில் பயன்படுத்தப்படும் குறியீட்டுப் பொருளுக்கு இலக்கணக்காரர்கள் உணர்த்தும் வரையறை உள்ளுறை, இறைச்சி, குறியீடு, தொனி, சிலேடை, இரட்டுற மொழிதல், படிமம், போன்றவாறு வேறுவேறு சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அச்சொற்களும், அச்சொற்கள் வெளிப்படுத்தும் பொருளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறிப்புப் பொருள்:

பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய குறிப்புப் பொருண்மையை உள்ளுறை, இறைச்சி, குறியீடு, தொனி, சிலேடை, இரட்டுற மொழிதல் எனப் பல்வேறு சொற்பொருளில் இலக்கணக்காரர்கள் உரைத்திருந்தாலும், குறிப்புப் பொருள் என்பது யாது? என்பதை விளக்குவது தேவையாகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொருளாய்வு முறையில் மேற்கொள்வோமானால் இருவகைப்பொருள் வெளிப்படும். ஒன்று வெளிப்படையப்பொருள் மற்றொன்று குறிப்புப் பொருள். தெளிவாகப் பொருளணர்த்த வேண்டுமென்ற நோக்கில் வெளிப்படையப்பொருளும், மங்களமாகப் பொருளுணர்த்த வேண்டுமென்ற நிலையில் குறிப்புப்பொருளும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். இதனை,

”தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பின் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

ஒரு பொருளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் குறியீடே சொல்லாதலால் உலகில் வழங்கும் கருத்தறிவிப்புக் கருவிகளாகிய சொற்களெல்லாம் குறிப்புப்பொருள் உணர்த்துவனவே ஆகும். 'ஒரு தனிச்சொல் தொடரில் வரும்பொழுது தன்பொருளை விடுத்து வேறு பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்துவது போலத் தொடர்ப் பொருளும் தன் பொருளைவிடுத்து வேறு பொருளைத் தருவதுண்டு. ஆகவே குறிப்புப் பொருள் என்பது தானொன்றுரைக்க அவற்றுள் மறைபொருளொன்று மறைந்துகிடப்பது. இதனைப் பழந்தமிழ் இலக்கண நூலார்கள் உள்ளுறை, இறைச்சி என்று இருவேறு பொருண்மையில் வகைசெய்திருக்கின்றனர். பிற்காலத்தவர் படிமம், குறியீடு, சிலேடை, இரட்டுற மொழிதல் என்றும், வடநாட்டவர் தொனி என்றும் வகைமை செய்திருப்பதைக் காணலாம். .

உள்ளுறை

குறிப்புப் பொருண்மையில் முதன்மைப் படுத்தப்படுவது உள்ளுறை. ”உள்ளுறை என்பதைப் புதை பொருள்; சொற்களின் செம்பொருளன்றிக் கற்றினத்தடங்கி நின்று உய்துணரத்

தோன்றும் மறைபொருளை உள்ளுறை என்பர் தமிழ்ச்சன்றோர். கூறிய சொற்பொருளின் புறத்தே குறிப்பில் கொள்ளுமாறு கூற்றினுள்ளே எஞ்சி நிற்கும் பிறிதொரு பொருளே உள்ளுறை அல்லது எச்சம் எனப்படும்”² என்று நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. உள்ளொன்று வைத்துப் பேசுவது குறிப்புப் பொருளின் மற்றொரு வகையாக இருக்கிறதே அன்றி, மாற்றம் இருப்பதாக உணரமுடியவில்லை. ஆனால், உள்ளுறை உவமம் அகப்புறக்கோட்பாடுகளை விளக்குவதற்காகத் தோன்றி, பெரும்பான்மையாக அகத்தை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தும் ஒருவகைமையாகக் காணமுடிகிறது. உள்ளுறைகுள்ளாக,

” உடனுறை உவமம் சுட்டி நகை, சிறப்பென

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தெனப்³ பகுத்துத் தொல்காப்பியர் கூறுவதிலிருந்து, குறிப்பென்பதும் உள்ளுறை என்பதும் வேறுவேறு அல்ல என்பதை உணர்த்த முயலுகையில், உள்ளுறைக்குள்ளாகவே மறைபொருள் உணர்த்தும் சொல்வளத்தை மேலும் ஐந்தாக விரிவுபடுத்திக்கொண்டே போகிறார் தொல்காப்பியர். அதில் முதன்மையானது உடனுறை உவமம்.

உடனுறை உவமம்

பொதுவாக உவமம் கருபொருளில் மேல் ஏற்றி மறைபொருள் உணர்த்துவது. அதில் உடனுறை உவமம் என்பது ஒன்றைச் சொல்ல அதனோடு தொடர்புபடுத்தப்படும் பிறிதொரு பொருளை மறைத்துக் கூறுவது என்று நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதுகின்றார். அக்கருபொருள் மேல் ஏறிவரும் பொருள் உணர்ந்தோர் எவ்வாறு பொருள்கொள்கிறார்களோ அவ்வாறே பொருள் வெளிப்படும். அதனால் தான் இதற்கு சோமசுந்தர பாரதியார், ‘ஒரு நிலத்தின் உடனுறைகின்ற கருப்பொருளால் பிறிதொரு பொருள் பயப்ப மறைத்துக் கூறும் இறைச்சி என்று உடனுறைக்கு விளக்கம் தருகிறார்.’⁴ இவரைப்போலவே தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள் என்பது பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் ம.ரா.போ. குருசாமி உடனுறை என்பது இறைச்சியின் மறுபெயரே என்கிறார்.⁵

இறைச்சி

”இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே”⁶

என்ற தொல்காப்பியர் நூற்பாவிடமிட உரையாசிரியர்கள் பலவாறு கருத்துரைக்கும் நிலையில், உரிப்புறத்தது என்பது உரியப் பொருளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதன் அடிப்படையில் அமைகிறது. ஒரு கவிதையை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு கவிஞனும் தான் என்ன பொருண்மையில் அதன் பொருளை எடுத்துக்கொள்கின்றனரோ அதன் அடிப்படையில் பொருளமையும் என்பதே அந்நூற்பாவிடமிட கருத்தாக அமைகிறது. கவிதையைப் படிப்பவன், அவனைச் சுற்றிய கருப்பொருள், அவனது மனவோட்டம் என்ற அடிப்படையில் பொருண்மை அமையும். இதனையே தொல்காப்பியர் உரிய பொருளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற அடிப்படையில் உரிப்புறத்தது என்கிறார்.

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பத மாகப்

பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ!

அன்னை தம்இல் தமதுண் டன்ன சினைதொறும்

தீம்பழம் தூங்கும் பலவின் ஓங்குமலை நாடனை வரும்என் றோளே” குறு. தொகை, 83

என்ற இப்பாடல் பொருண்மையில் சிறப்புப் பொருளாக எவற்றையும் உரைக்காமல் பொதுப்படையாக பொருண்மை வெளிப்படுத்துவது உற்று நோக்குவோரால் உணரமுடியும்.

குறியீடு

கருத்துக்களை நேரடியாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறும் முறைகளுக்கு மாறாக அவற்றைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்த வேண்டும். என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் தொன்றிய குறியீட்டு முறை, எந்தப் பொருளையும் விரித்துரைக்காமல் மறைமுகமாகக் கோடிட்டுக் காட்டிக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவது. இலக்கியப் படைப்பில் ஒரு பொருளையோ நிகழ்ச்சியையோ குறிப்பிட வரும் ஒரு சொல் அல்லது சொற்தொகுதி தன் இயல்பான பொருளைத் தவிர்த்த பிரிதொன்றினைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பயன்படுவது குறியீடு. சான்றாக மதம் சார்ந்த குறியீட்டினைச் சுட்டிக்காட்டலாம். பட்டை என்றால் சிவம் என்றும், நாமம் என்றால் பெருமாலையும், சிலுவை இயேசுபிரானைக் குறிப்பது போல, ஒவ்வொரு இனக்குழுவினருக்கும்

ஒவ்வொரு குறியீடு உண்டு. இதனைப்போலவே இலக்கியத்திலும் குறியீட்டு முறையைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இதனையும் குறிப்புப் பொருளில் வைத்தே நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

தொனி

பழந்தமிழர் பயன்படுத்திய உள்ளூறை, இறைச்சியின் பாடுபொருளமைவு வடமொழியில் தொனிக்கோட்பாடு என்ற முறைமையில் பாடுபொருளமைவைக் கையாளுகிறனர். கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆனந்தவர்ந்தனர் தொனிக்கோட்பட்டை வடமொழியில் உருவாக்கினார். இதன் பயன்பாடு ஓசை அடிப்படையில் இருபொருள் தருவதாகும். சான்றாக: பட்டு மாடு. ஒலிவேறுபாட்டால் பொருள்கொள்ளும் முறைக்குத் தொனி என்றனர் இதுவும் ஒருவகைக் குறிப்பு மொழியே.

சிலேடை

உள்ளூறை போன்று உள்ளொன்று வைத்துப் பேசுவதாகவும், குறியீடு போன்று குறிப்புபொருள் வைத்துப் பேசுவதாகவும், இறைச்சியைப் போன்று உணர்வோரின் எண்ணத்திற்கேற்ப பொருள் வெளிப்படுத்துவதைப் போன்று, ஒரு சொல்லில் இருபொருளமைத்து பாடும் முறையைச் சிலேடை என்கின்றனர். ஒரு சொல்லில் இன்னொரு பொருள் மறைந்திருப்பதனால் இதனையும் குறிப்புப் பொருண்மையில் வைத்தே பேசவேண்டியிருக்கிறது.

”பொழுது இறங்கும் போதுதான் அரிசி வரும்.

அதனைத் தீட்டி உலையில் போடும்போது

ஊரே அடங்கிப் போயிருக்கும்.

ஓர் அகப்பைச் சோறு இலையில் போடும்போது

விடிவெள்ளி முளைத்துவிடும்”.

என்ற காளமேகப்புலவரின் பாடல் சிலேடைக்கு மிகச்சிறந்த உதாரணமாமக் காட்டலாம். இதனை அணி இலக்கணத்தில் வஞ்சிப்புக்கழ்ச்சி அணியோடு ஒப்பிடத்தக்கது. இவற்றிலும் மறைபொருள் வைத்துரைப்பதனால் குறிப்புப் பொருள் வெளிபாடாகக் கொள்ளலாம்.

படிமம்

படிமம் என்று நவீன இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்படும் சொல் ஆளுமை, சங்க இலக்கியத்தில் காட்சிபடுத்துதல் போன்றது. ஒரு கவிஞன் தான் உணர்த்தும் கவிப்பொருளின் வெளிப்பாடு கண்முன் காட்சிபோல் தோன்றிடச்செய்தலே படிமம் என்கின்றனர்.

”மண்ணில் வெடித்தது

தூள் தூளாய் சரிந்தது

கிணற்றில் குதித்தது

நீரோடு நீர் மோதும்

குதூகலக் குரல்

ஒளி வடிவங்களாய் விரிந்தது

அடுத்த பாடல்”

என்ற கவிதையைப் படிக்கும் பொழுது கவிதைப்பொருள் காட்சிபொருளாய் வெளிப்படுகிறதே இதனைத்தான் படிமம் என்கின்றனர். இப்படிமம்மே நவீன இலக்கியத்தின் குறிப்புப் பொருளாக வெளிப்படுவதை நவீன இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம்.

இரட்டுற மொழிதல்

சமகாலத்தில் திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள், இன்னபிற ஊடகங்களின் வாயிலாகவும், பாலுணர்வு சார்ந்த உரையாடல்களிலும் இருவேறு அர்த்தங்கள் வெளிப்படுத்தும் மொழிப்பயன்பாட்டைப் பார்க்கின்றோம். பழந்தமிழர் பேசியதைப் போன்ற குழுவினரின் பேச்சு, இன்று துறை சார்ந்த பேச்சாகவும், வணிகம், மருத்துவம், ஜோதிடம், இணயம் என்ற அடிப்படையில் இரட்டுற மொழிதலுக்கும் அப்பாற்பட்டு பல குறிப்புப் பொருள் வெளிப்பாட்டை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் காண்கின்றோம்.

முடிவுரை

கருத்து வெளிப்பாட்டிற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியின் வளர்ச்சி, கருத்து மறைவிற்காக தோன்றியதே குறிப்புமொழி. தொடக்கத்தில் குழுவின் மொழியாகத் தோன்றிய குறிப்புமொழி காலப்போக்கில் இலக்கிய வளமைக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. கால வளர்ச்சியில் இரு அர்த்தங்கள் வெளிப்படுத்தி ஒருவரை ஏமாற்றும் வண்ணமாகவும், வண்ணமின்றி ஒரு காட்சியை வரைதலாகவும் வளர்ச்சி கண்டு, இன்றைக்கு பாலியல் இரட்டுற மொழிதலில் காலுன்றி நிற்குகொண்டிருக்கிறது. தமிழன் சொற்களில் விளையாடுவான் என்பதற்கு குறிப்பொருள் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. முனைவர் ப. காளிமுத்து, குறிப்புப் பொருள் கோட்பாடுகள், தேன்மலர் பதிப்பகம், பழனி-1
2. இரா. சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், அணியகம் பதிப்பகம், சென்னை-30.
3. அப்துல் ரகுமான், புதுக்கவிதையில் குறியீடு, அகரம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.
4. இளவழகனார்(ப.ஆ) தொல்காப்பியம், பொருளியல் நூ-48, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 14
5. தமிழண்ணல், இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள், மீனாட்சி பதிப்பகம், மதுரை.
6. தமிழண்ணல், இனிய தமிழ்மொழியின் இருவகை வழக்குகள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
